

Arrest

nr. 149 364 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
              2. X
              3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SENAVER, loco advocaat V. MARVEAUX, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 29 juni 2013 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 december 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stellen ouder te zijn van een kind dat in België naar school gaat. Ter staving hiervan leggen zij een certificat de fréquentation van het "Institut des Arts et Métiers" te Brussel voor. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenes advocaat verwijst naar een arrest van de Raad van State (Rvst nr 131.652) doch laat na de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is.

Verder stellen betrokkenen dat zij hun land van herkomst verlaten hebben in 2001 en sedertdien hun centrum van belangen hier hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Uit het dossier blijkt dat mijnheer op 07.02.2003 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge zijn huwelijk met mevrouw [S.N.]. Op 04.07.2003 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Zijn zoon werd op 19.11.2004 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 16.11.2004 scheidde mijnheer van mevrouw [S.] om vervolgens op 14.07.2005 te hertrouwen met mevrouw [A.]. Zij werd op 12.12.2006 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en op 11.12.2007 in het bezit van een BIVR. Echter op 22.10.2013 vernietigde het Hof van Beroep te Brussel het huwelijk van mijnheer met mevrouw [S.]. Uit het arrest blijkt dat " monsieur [A.] n'a pas eu l'intention de créer une communauté de vie durable avec madame [S.], son unique objectif étant d'obtenir un avantage en matière de séjour pour lui-même et d'en faire ensuite profiter ses enfants et sa première épouse" (arrestnr 5716). Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest. Als een gevolg van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" werd hun recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 29.01.2013, aan betrokkenen betekend op 26.02.2013 en 27.02.2013. Aan betrokkenen werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat zij dit niet gedaan hebben, is louter te wijten aan hun eigen houding. Ingevolge de nietigverklaring van het huwelijk worden alle rechten verworven uit dit huwelijk als nietig verklaard.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen hebben nog een kind in België, welke inmiddels

de Belgische nationaliteit heeft. Doch verzoekers tonen niet aan dat hun familieband met hun meerderjarig kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.

Verder stellen zij dat zij in het land van herkomst niets meer hebben om naar terug te keren en noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting hebben om te overleven. Vooreerst tonen zij niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de vrienden en kennissen. Verder staat het hen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 3 december 2013 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de eerste verzoekende partij. Dit vormt de tweede bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A.D. s

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot. het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene trad op 23.02.2002 in het huwelijk met mevrouw [S.N.]. Dit huwelijk werd door het Hof van Beroep te Brussel op 22.10.2013 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk (ref arrest 5716).

1.4. Op 3 december 2013 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de tweede verzoekende partij en hun destijds minderjarig kind. Dit vormt de derde bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A.R.

(...)

nationaliteit: Marokko

en kind A.S.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum.”

1.5. Op 3 december 2013 legde de verwerende partij de eerste verzoekende partij een inreisverbod op. Dit vormt de vierde bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A.D.

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 5 (vijf) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.12.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Betrokkene trad op 23.02.2002 in het huwelijk met mevrouw [S.N.]. Dit huwelijk werd door het Hof van Beroep te Brussel op 22.10.2013 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk (ref arrest 5716).

Er wordt aan betrokkene een termijn van 5 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene een schijnhuwelijk heeft aangegaan.”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

Blijkens informatie van de verwerende partij is de eerste verzoekende partij op 11 mei 2014 overleden. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd door de raadvrouw. Dit heeft als gevolg dat het beroep dat ingediend werd tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk wordt voor zover het ingediend werd door de eerste verzoekende partij en dat het enkel behandeld wordt voor zover het ingediend werd door de tweede verzoekende partij in eigen naam en door de derde verzoekende partij die ondertussen meerderjarig geworden is en geacht wordt het beroep in eigen naam verder te zetten. Het beroep dat werd ingediend tegen de tweede en vierde bestreden beslissing, die enkel getroffen werden ten aanzien van de eerste verzoekende partij en die de tweede en derde verzoekende partij niet kunnen benadelen, wordt ambtshalve onontvankelijk verklaard, gelet op het overlijden van de eerste verzoekende partij.

Gelet op het overlijden van de eerste verzoekende partij is er geen reden meer om uitspraak te doen over de exceptie opgeworpen door de verwerende partij in haar nota inzake het gebrek aan samenhang

tussen de vierde bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod en de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Er is gelet op het overlijden van de eerste verzoekende partij ook geen reden meer om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens *“een gebrek aan belang-bijlage 13”*, voor zover dit dan betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

Er kan tweede en derde verzoekende partij geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep omdat de derde bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen aanbelangt, werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens *“een gebrek aan belang-bijlage 13”*, voor zover dit dan betrekking heeft op de derde bestreden beslissing, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het ingediend werd door de tweede verzoekende partij in eigen naam en door de derde ondertussen meerderjarig geworden derde verzoekende partij, gericht tegen de eerste en derde bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing werpen verzoekers op: *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoekers op 03.12.2013 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat het feit dat het eerste huwelijk van verzoeker als een schijnhuwelijk bestempeld werd en vernietigd werd, niets afdoet aan het feit dat verzoekers reeds sedert 2001 op het Belgische grondgebied verblijven en dus sedert 13 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied verbleven hebben.

Dat zij namelijk hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2001 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier sedert 2001 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er bovendien met betrekking tot de minderjarige zoon van verzoekers, de heer [A.S.], dient opgemerkt te worden dat hem de fraude die zijn vader begaan heeft, moeilijk verweten kan worden. Verzoeker werd geboren in 1997 en was dus 6 jaar toen zijn vader het eerste huwelijk aanging en 8 jaar toen hij hertrouwde. Verzoeker ervan beschuldigen dat hij ook maar iets te maken zou hebben met deze vermeende huwelijkscarousel, is dan ook volstrekt onrechtvaardig.

Dat verzoeker desondanks toch zeer hard de gevolgen van de daden van zijn vader gevoelt: ook voor hem worden er geen bijzondere omstandigheden aangenomen, hoewel hij reeds sedert zijn vierde jaar op het Belgische grondgebied verblijft en aldus nooit iets anders gekend heeft dat het leven hier in België.

Dat de bestreden beslissing stelt dat er niet aangetoond is dat verzoeker, die noch leerplichtig is, zijn opleiding niet in Marokko zou kunnen verderzetten. Dat deze onmogelijkheid toch duidelijk blijkt uit het feit dat verzoeker enkel in België naar school is geweest, en dat hij bij een terugkeer in Marokko grote moeilijkheden zou kennen, omwille van de aanpassing aan de taal en het leersysteem. In België heeft hij zijn schoolopleiding bijna afgerond, zal de Dienst Vreemdelingenzaken nu werkelijk van hem eisen dat hij voor die enkele jaren die hij nog dient te volbrengen zijn hele schoolcarrière op de helling zet?

Dat er aldus in hoofde van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Met hun betoog over de buitengewone omstandigheden, reeds ontplooid in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid

3.4. Verzoekers herhalen de elementen aan die hun zaak kenmerken en zijn de overtuiging toegedaan dat ze wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, maar dit kan de in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling van de door verzoekers aangehaalde omstandigheden niet aan het wankelen brengen.

3.5. Verzoekers beklemtonen dat het centrum van hun belangen in België gevestigd is, dat zij hier moeilijk hun leven in de steek kunnen laten en dat ze nergens terecht kunnen in hun land van herkomst om daar het resultaat af te wachten van een aldaar ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging, maar hiermee kunnen zij geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt:

"Verder stellen betrokkenen dat zij hun land van herkomst verlaten hebben in 2001 en sedertdien hun centrum van belangen hier hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Uit het dossier blijkt dat mijnheer op 07.02.2003 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge zijn huwelijk met mevrouw [S.N.]. Op 04.07.2003 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Zijn zoon werd op 19.11.2004 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 16.11.2004 scheidde mijnheer van mevrouw [S.] om vervolgens op 14.07.2005 te hertrouwen met mevrouw [A.]. Zij werd op 12.12.2006 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en op 11.12.2007 in het bezit van een BIVR. Echter op 22.10.2013 vernietigde het Hof van Beroep te Brussel het huwelijk van mijnheer met mevrouw [S.]. Uit het arrest blijkt dat "monsieur [A.] n'a pas eu l'intention de créer une communauté de vie durable avec madame [S.], son unique objectif étant d'obtenir un avantage en matière de séjour pour lui-même et d'en faire ensuite profiter ses enfants et sa première épouse" (arrestnr 5716). Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest. Als een gevolg van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" werd hun recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 29.01.2013, aan betrokkenen betekend op 26.02.2013 en 27.02.2013. Aan betrokkenen werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat zij dit niet gedaan hebben, is louter te wijten aan hun eigen houding. Ingevolge de nietigverklaring van het huwelijk worden alle rechten verworven uit dit huwelijk als nietig verklaard.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen hebben nog een kind in België, welke inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Doch verzoekers tonen niet aan dat hun familieband met hun meerderjarig kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.

Verder stellen zij dat zij in het land van herkomst niets meer hebben om naar terug te keren en noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting hebben om te overleven. Vooreerst tonen zij niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de vrienden en kennissen. Verder staat het hen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer

naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

3.6. Verzoekers beklemtonen voorts dat de fraude begaan door de eerste verzoekende partij de derde verzoekende partij niet kan worden aangewreven, maar uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij deze fraude heeft aangegrepen om de aangevoerde buitengewone omstandigheden die betrekking hebben op de derde verzoekende partij niet nader te beoordelen. Zo kan in de eerste bestreden beslissing gelezen worden: *“Betrokkene stellen ouder te zijn van een kind dat in België naar school gaat. Ter staving hiervan leggen zij een certificat de fréquentation van het “Institut des Arts et Métiers” te Brussel voor. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenes advocaat verwijst naar een arrest van de Raad van State (Rvst nr 131.652) doch laat na de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is.”* Deze beoordeling kan niet aan het wankelen gebracht worden door het simpele betoog van verzoekers *“Dat deze onmogelijkheid toch duidelijk blijkt uit het feit dat verzoeker enkel in België naar school is geweest, en dat hij bij een terugkeer in Marokko grote moeilijkheden zou kennen, omwille van de aanpassing aan de taal en het leersysteem. In België heeft hij zijn schoolopleiding bijna afgerond, zal de Dienst Vreemdelingenzaken nu werkelijk van hem eisen dat hij voor die enkele jaren die hij nog dient te volbrengen zijn hele schoolcarrière op de helling zet?”* Daar komt nog bij dat verzoeker ondertussen meerderjarig is geworden en derhalve niet langer leerplichtig is.

3.7. Voorts is de aangevoerde omstandigheid dat de derde verzoekende partij reeds sedert haar vierde jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dat tweede verzoekende partij reeds sedert 2001 op Belgisch grondgebied vertoeft, een omstandigheid die de grond van de aanvraag betreft. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State is het immers zo *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De eerste bestreden beslissing stelt derhalve terecht, *“De overige elementen worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

3.8. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

3.9. De Raad leest in het eerste middel geen uitleg aangaande de wijze waarop 8 EVRM geschonden werd door de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een tweede middel dat gericht is tegen *“het bevel om het grondgebied te verlaten”* en dat de Raad gelet op het gestelde in punt 2 bekijkt ten aanzien van de derde bestreden beslissing, werpen verzoekers op, *“Schending van het artikel 8 EVRM. schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, de algemene principes van behoorlijk bestuur. in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“1.

Dat het gezins- en privéleven van verzoekers ernstige schade zal lijden door het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod.

Dat verzoekers namelijk een kind, respectievelijk een broer hebben, die nog minderjarig is en de Belgische nationaliteit heeft.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verder gezet en verder ontwikkeld¹. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen.

De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing.

2.

Wanneer verzoeksters willen invoeren dat hun recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dienen zij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Dat de familiale band tussen ouders en hun kinderen, evenals die tussen twee minderjarige broertjes, aangenomen dient te worden.

Er kan dus genoeglijk worden aangenomen dat er een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 bestaat. Bovendien staat het onomstotelijk vast dat het kind, op grond van zijn nationaliteit, definitief gemachtigd is tot een verblijf op het Belgische grondgebied.

Het is eveneens duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinssituatie van verzoekers: zij zullen hun minderjarig kind/ respectievelijk broer hier in België moeten achterlaten en zullen, ingevolge het inreisverbod ook gedurende 3 jaar geen mogelijkheid hebben om het kind in België te bezoeken. Zij zullen, naast het persoonlijk contact en de warmte en genegenheid van een familieleven, ook een groot deel van de opvoeding van het nog jonge kind moeten missen. Een dergelijke verscheuring van de familiale situatie zou ernstige schade toebrengen aan het gezins- en familieleven van verzoekers.

Dat verzoekers aldus genoeglijk kunnen aantonen dat er een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

3.

Daar het in casu gaat om een eerste toelating tót verblijf op het grondgebied, na een intrekking van het verblijfsrecht, moet de Belgische Staat er niet van uitgaan dat er een inmenging is in het gezinsleven van verzoekers.

Na deze vaststelling dient de Belgische Staat echter wel verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

De bestreden beslissingen maken geen enkel gewag van een dergelijk onderzoek, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoekers in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoekers niet verdergezet zou kunnen worden, elders dan in België.

4.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Aan een vader of een broer voor de duur van drie jaar de toegang ontfeggen tot het land waar hun kind of broer definitief gemachtigd werd tót verblijf, getuigt bovendien ook niet van een redelijke of proportionele beslissing, zodat de Belgische Staat eveneens handelt met miskenning van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.11. Een eerste punt van kritiek van verzoekers is dat verwerende partij voor wat betreft de derde bestreden beslissing heeft nagelaten een onderzoek te doen naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM en hieromtrent te motiveren. De Raad ziet niet in op welke grond verzoekers' verwachting gesteund is, daar waar de eerste bestreden beslissing, die samen met de derde bestreden beslissing getroffen en betekend werd, dienaangaande reeds een onderzoek doet en motiveert.

Immers kan hierin gelezen worden, *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen hebben nog een kind in België, welke inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Doch verzoekers tonen niet aan dat hun familieband met hun meerderjarig kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.”* Er wordt dus ook gemotiveerd aangaande het meerderjarig Belgisch kind van eerste en tweede verzoekende partij, ook al werd in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag met geen woord gerept over dit Belgisch meerderjarig kind. Blijkens het administratief dossier betreft het A.M., een vrouw geboren op 21 juli 1991. Verzoekers kunnen in hun verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat zij *“namelijk een kind [hebben], respectievelijk een broer hebben, die nog minderjarig is en de Belgische nationaliteit heeft”*.

3.12. Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en bij uitbreiding tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders alsook tussen een meerderjarige broer en meerderjarige zus kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekers gaan nergens in op de concrete elementen die hun voorgehouden gezinsleven met respectievelijk de meerderjarige dochter/zus aantonen, en tonen deze band van afhankelijkheid derhalve niet aan. De eerste bestreden beslissing stelt derhalve terecht, *“Betrokkenen hebben nog een kind in België, welke inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Doch verzoekers tonen niet aan dat hun familieband met hun meerderjarig kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.”*

3.13. Voorts dient de Raad vast te stellen dat de vierde bestreden beslissing zijnde het inreisverbod enkel geldt voor de eerste verzoekende partij die ondertussen is overleden. Het geldt niet voor de tweede en derde verzoekende partij en dus kunnen zij niet dienstig voorhouden dat door dit inreisverbod een schending van artikel 8 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel dreigt.

3.14. Het aangevoerde privéleven wordt op geen enkele wijze geconcretiseerd. De sociale bindingen met België zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan ondanks de in de eerste bestreden beslissing uiteengezette fraude. De eerste en derde bestreden beslissing verhinderen verzoekers niet om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in het land van herkomst en ter ondersteuning hiervan hun bindingen met België in te roepen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De tweede en derde verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd door de eerste verzoekende partij tegen de eerste, tweede en vierde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de tweede en derde verzoekende partij, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA